

Práce se zabývá Maritainovou teorií umění z hlediska jejího možného přínosu pro literární teorii. Ten je spatřován především v definici uměleckého díla jako takového na základě specifického básnického poznání. Básnické poznání je zvláštní nepojmový druh poznání, k němuž dochází prostřednictvím emoce, díky níž umělec skrze svou subjektivitu zachycuje nějaký jedinečný aspekt bytí.

Maritainova teorie inspirace zachycuje umělecké dílo od samého počátku, od zrození tvůrčí intuice v umělcově duši až ke konečnému vtělení této intuice v konkrétním díle a naznačuje také cestu předávání smyslu díla vnímateli. V první části práce je představen širší kontext Maritainovy filozofie se zvláštním důrazem na filozofii dějin a epistemologii, oblasti, které s Maritainovou teorií umění úzce souvisí. Epistemologie proto, že Maritain definuje umění právě zvláštním druhem poznání, filozofie dějin především ve vztahu k teorii sebeuvědomění poezie.

Dále je pozornost zaměřena nejprve na obecnou definici krásných umění jako jednoty umění a poezie, na vlastní teorii inspirace a poté na to, jak se inspirace, resp. básnická intuice, jež je společným jmenovatelem všech umění, vtěluje v literárním díle. Z tohoto hlediska je významným Maritainovým přínosem především zachycení principů moderní poezie a teorie „tří epifanií poezie“ – postupného vyhranění tří typů poezie – poezie básnického díla, poezie dramatu a poezie románu.